

[Socialministeren.]

til Modtagelsen af denne Hjælp. Her maa det erindres, at der ogsaa i Fattigloven, som vi tidligere har kendt, var knyttet en Tilbagebetalingspligt til Modtagelsen af Fattighjælp, saa Problemet vedrørende Tilbagebetalingspligt for Understøttelser er ikke noget nyt. Men det maa paa den anden Side indrømmes, at Spørgsmaalet har større Betydning under Socialreformen end tidligere; f. Eks. blev jo Understøttelser til Afhjælpning af forbigaaende Trangtilfælde, hvilke ogsaa nu kan blive Genstand for Tilbagebetalingspligt, før Socialreformen som Regel ydet som Hjælpekassehjælp, der ikke kunde kræves tilbagebetalt, men under de nuværende vanskelige økonomiske Forhold maa man sikkert paa Forhaand være endog meget stærkt indstillet paa, at de, som har modtaget Kommunehjælp, forholdsvis sjælden kommer saaledes paa Fode, at de baade kan klare sig selv og deres Familieforpligtelser fremtidig og samtidig tilbagebetale den tidligere modtagne Understøttelse uden selv at komme til at savne det fornødne til eget Underhold, hvilket jo i § 301 er foreskrevet som en Betingelse for Kravet om Tilbagebetaling.

Kommunehjælpen administreres og bæres, som bekendt, af Kommunerne, hvem det ogsaa paahviler at fremsætte eventuelle Erstatningskrav over for de paagældende understøttede. Spørgsmaalet om Tilbagebetaling bliver derfor i egentlig Forstand et kommunalt Administrationsspørgsmaal, hvorunder det paahviler Kommunerne bedst muligt at sikre sig, at Kravet om Tilbagebetaling rejses og gennemføres i de Tilfælde, hvor der er Grundlag derfor, uden at der dog herved skal etableres en saa forøget Administration, at Udgifterne ved at faa noget tilbagebetalt ikke kommer til at staa i rimeligt Forhold til, hvad man opnaar af Indtægter.

Ministeriet er imidlertid opmærksom paa det nævnte Forhold og har allerede i anden Anledning taget Spørgsmaalet op til Overvejelse. Da det her drejer sig om et Felt, hvor det vil være af største Betydning, at praktiske sagkyndige Kommunalfolk bistaar ved Overvejelserne og Behandlingerne, har jeg tænkt mig at søge Spørgsmaalet undersøgt og behandlet i det Udvalg angaaende Socialreformen, som det ærede Medlem selv har Sæde i, og det ærede Medlem vil da kunne faa Adgang til gennem de Drøftelser og Undersøgelser, der der foretages, paa nærmeste Hold at søge at faa Spørgsmaalet klaret.

Det ærede Medlem har forespurgt, om

den af Kommunerne udbetalte Kommunehjælp er anvist til Udbetaling under Hensyn til Bestemmelsen i Forsorgslovens § 297, Stk. 1, hvorefter Kommunehjælp ikke uden Kommunalbestyrelsens Vedtagelse maa overstige, hvad der kunde være ydet efter Folkeforsikringsloven, hvilket, som jeg senere skal vende tilbage til over for det ærede Medlem Hr. Kjær, i al Almindelighed vil sige den Invaliderente, der kunde være ydet til vedkommende, hvis han havde opfyldt Betingelserne herfor. For Kommunehjælpens Vedkommende er der ikke i Loven foreskrevet bestemte Takster, men i Praktis udarbejder flere Kommuner, og her navnlig de større Kommuner, visse vejledende Takster for Hjælpens Størrelse.

I de ret faa Tilfælde, hvor Ministeriet har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med saadanne vejledende Takster, har Ministeriet fremhævet, at for saa vidt disse Takster ikke gaar ud over de i § 297, Stk. 1, angivne Grundregler og alene anvendes i Tilfælde, hvor der ikke kan være Tvivl om Trangen, kan de betragtes som en fornuftig Foranstaltning til Lettelse for Administrationen, og at man derfor intet har haft at indvende mod en saadan Ordning, naar den dog hverken medfører, at der ikke ydes den fornødne Hjælp i Tilfælde, hvor Trangen er særlig stor og derfor ikke kan afhjælpes inden for de ved Taksterne fastsatte Rammer, eller at der i Tilfælde, hvor Trangen er mindre, ydes et større Tillæg; end der kræves til Afhjælpning af det foreliggende Trangtilfælde.

Det maa dog fremhæves, at saadanne Takster ikke er foreskrevet i Loven, og at de i de paagældende Kommuner udarbejdede Takster kun kan være rent vejledende, idet Trangsbedømmelse maa foretages efter Skøn i hvert enkelt Tilfælde. I et Cirkulære af 31. Maj d. A. er Reglerne i § 297 blevet indskærpet over for Kommunerne, ligesom det ogsaa i dette Cirkulære er foreskrevet, at Kommunerne til Brug ved den kritiske Revision af de sociale Udgifter i den saakaldte Forsorgsfortegnelse skal angive Antallet af Uger, i hvilke Kommunehjælpen til Underhold er ydet, og, saafremt Hjælpens Størrelse overstiger det normale Maksimum efter § 297, 1ste Stykke, Dato m. v. for Kommunalbestyrelsens Vedtagelse.

Ministeriet har saaledes paa forskellig Maade indskærpet Reglerne for Kommunehjælpens Størrelse, men noget egentlig Ansvar for, at Reglerne i alle de mange Tusind Tilfælde overholdes til Punkt og Prikke af Kommunerne, kan Ministeriet ikke paatage